

Núm. de Protocol: AD-0081-3/06
TSA: 16/07

S E N T È N C I A   NÚM. 19-2008

PARTS:

Apel·lant: HBLE. COMÚ D'ORDINO
Representant: E.C.C.
Advocat: J.M.C.

Apel·lant: M.I. GOVERN- CTU.
Representant: A.V.
Advocat E.L.

Apel·lada: F.P.G.
Representant: J.A.V.
Advocat : A.L.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet
M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A la vila d'Andorra la Vella, el 29 de febrer de 2008

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD-0081-3/06.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert Andrés Pereira** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de data 20 de febrer de 2007 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va estimar la demanda formulada pel Sr. F.P.G. contra el M.I. Govern i l'Hble. Comú d'Ordino i va anul·lar la resolució comunal de 18 d'octubre de 2004, confirmada en alçada el 19 de juliol de 2006 per la Comissió Tècnica d'Urbanisme, mitjançant la qual s'havia sancionat l'agent com a responsable d'una infracció urbanística lleu, en considerar el Tribunal de Batlles que s'havia consumat la prescripció de la infracció.

2n.- Disconformes amb aquesta resolució, van interposar recurs d'apel·lació les respectives representacions del Govern i del Comú d'Ordino. Els recurrents sostenen, en síntesi, que la infracció comesa per l'agent no ha prescrit, ja que la resolució sancionadora va ser adoptada dins del termini d'un any comptat des de la comissió de la infracció. El fet de què aquesta resolució fos notificada un cop transcorregut aquell termini ho consideren irrellevant, ja que la llei no preveu un termini màxim per a la notificació dels actes administratius. Des d'un altre punt de vista, afirmen que tampoc ha prescrit la sanció, ja que no ha transcorregut el termini de tres anys que estableix l'article 56 de la Llei de les finances comunals. La representació del Govern sosté, en darrer terme, que es tracta d'una infracció "de continuació", de manera que, tampoc des d'aquesta perspectiva, s'ha consumat la prescripció.

3r.- La representació de l'agent s'ha oposat als recursos del Govern i del Comú, afirmant, d'una banda, que el termini de prescripció és d'un any i no de tres, ja que la norma específicament aplicable és l'article 160 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme i no la Llei de les finances dels comuns, i, en segon lloc, que la infracció es va consumir amb l'acabament de les obres, que ja havien finalitzat el mes d'agost de 2004, i que és en aquest moment quan s'inicia el còmput del termini de prescripció.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- L'objecte d'aquest procés consisteix en determinar si s'ha consumat la prescripció de la infracció urbanística lleu que s'imputa al recurrent, tal i com ho ha considerat la sentència apel·lada, conclusió sobre la que discrepen tant la representació del Govern com la del Comú d'Ordino.

Per tal de resoldre la qüestió litigiosa, convé establir en primer lloc quina és la normativa aplicable i, en segon lloc, si es planteja un supòsit de prescripció de la infracció, o bé de prescripció de la sanció.

Tercer.- Pel que fa al primer d'aquests punts, resulta indubtable que s'han d'aplicar les previsions de l'article 160 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, ja que es tracta d'una infracció de naturalesa urbanística i, per això, la Llei de 29 de desembre de 2000 constitueix la *lex specialis* que regula la matèria, enfront de les previsions generals de l'article 56 de la Llei de les finances comunals, que només serà aplicable en defecte d'una regulació específica. Així es desprèn del mateix tenor literal d'aquest darrer precepte, el qual fixa un termini de prescripció de tres anys "salvat allò que altres lleis estableixen". En conseqüència, ja que la infracció urbanística que s'imputa a l'agent és de caràcter lleu, el termini de prescripció és el d'un any, segons l'esmentat article 160 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme.

Quart.- Resulta indubtable que la qüestió litigiosa versa sobre la prescripció de la infracció atribuïda a l'agent i no sobre la prescripció de la sanció imposada pel Comú. Com va declarar aquesta Sala en l'aute núm. 2000-10, de 17 d'abril de 2000, el termini de prescripció de la sanció comença a comptar quan es notifica a l'interessat la resolució sancionadora, segons es desprèn dels articles 7.1.b) de la Llei general de les finances públiques i 56.1.b) de la Llei de les finances comunals. En efecte, l'institut de la prescripció de la sanció opera durant el període d'execució voluntària o forçosa de la mateixa, de manera que el còmput del termini corresponent només comença a comptar quan s'ha notificat la sanció a l'interessat, que és quan es pot procedir –i no abans- a la seva execució.

Cinquè.- En el cas que ara s'examina, la infracció s'havia consumat el mes d'agost de 2004, data en què ja s'havia produït l'acabament de les obres realitzades per l'agent. Un cop iniciat l'expedient sancionador, el Comú, mitjançant resolució de 31 d'agost de 2004, va atorgar a l'interessat un termini de deu dies per formular al·legacions, tràmit que no va ser utilitzat. La resolució sancionadora es va dictar el 18 d'octubre de 2004, però no va ser regularment notificada a l'interessat fins al 23 de maig de 2006. La qüestió litigiosa es redueix, doncs, a determinar si el termini de prescripció es va consumir pel transcurs del període d'un any, comptat des de la darrera resolució notificada a l'agent de 31 d'agost de 2004 fins a la notificació el 23 de maig de 2006 de la resolució sancionadora, com sosté la part apel·lada, o bé cal considerar que aquell termini es va interrompre amb la resolució sancionadora de 18 d'octubre de 2004, encara que no fos notificada a l'interessat fins més de disset mesos després.

Plantejada la qüestió en aquests termes, s'ha de concloure que la infracció ha prescrit efectivament, tal i com afirma la sentència apel·lada, ja que l'Administració no ha realitzat cap actuació, amb coneixement formal de l'interessat, des del moment en què li va conferir el tràmit d'al·legacions (31 d'agost de 2004) fins que li va notificar la resolució sancionadora (23 de maig de 2006), de manera que ha transcorregut un termini superior al d'un any que contempla l'article 160 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme per a la prescripció de les infraccions lleus.

L'article 45 del Codi de l'Administració condiona l'eficàcia de l'acte respecte a aquells a qui s'aplica a l'acompliment regular de mesures de publicitat consistents en la seva publicació o notificació, segons es tracti d'una disposició general o d'un acte individual. En el mateix sentit, l'article 47 del Codi indica els requisits de forma que ha de contenir la notificació, per tal de què sigui oposable tant a l'Administració com a l'interessat. En conseqüència, cal concloure que un acte que no ha estat regularment notificat al seu destinatari i que, per això, no és eficaç front al mateix, tampoc és susceptible d'interrompre el termini de prescripció d'una infracció que s'imputa a l'interessat. Es tracta, en definitiva, d'un acte que es manté en l'esfera interna de l'Administració i que, per raons de seguretat jurídica, no és oposable a l'interessat fins que és objecte de notificació regular al destinatari.

No s'oposen a les anteriors conclusions els arguments del recurs que posen de manifest que no existeix un termini legal màxim per a la notificació dels actes administratius. En efecte, una cosa és que la manca de notificació no afecti la validesa de l'acte i que, per consegüent, el retard en

notificar la resolució no comporti l'anul·lació d'aquesta (*ex* article 44 del Codi de l'Administració), i altre ben diferent és que aquest acte no notificat sigui susceptible de produir efectes desfavorables per al destinatari, com seria el cas si s'acceptés que pot interrompre el termini de prescripció d'una infracció.

Per tots aquests motius, procedeix desestimar els recursos d'apel·lació que interposen les Administracions defenents, sense fer un especial pronunciament sobre les costes causades en aquesta instància.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar els recursos d'apel·lació que interposen el M.I. Govern i l'Hble. Comú d'Ordino contra la sentència núm. 2007-026, dictada el 20 de febrer de 2007 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa